

tragtning, hvordan skal noget sådant så sikres, når man f.eks. betænker, at ph.d.erne inden for det sundhedsvidenskabelige område for 80 pct.s vedkommende er finansieret af private midler? Altså: Hvordan sikrer vi os, at den offentlige prioritering fuldt ud sker fyldest?

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Først må jeg sige, at en af årsagerne til denne debat er jo – og det står jo også i forslaget til vedtagelse – at der skal lægges nogle retningslinjer for, hvordan man sikrer sig, at der er åbenhed, og at der er forståelse for, hvem det er, der går ind og sponsorerer nogle af de her ting.

Det andet er, at jeg ikke deler hr. Søren Kolstrups, hvad skal man sige, jomfruelige og meget mistroiske holdning til, at private virksomheder går ind og finansierer, som hr. Søren Kolstrup nævner det, 80 pct. af de ph.d.-studerende. Det synes jeg er aldeles glimrende, og jeg håber da på, at de vil gå ind og sponsorere endnu flere.

Det, at der kommer eksterne midler ind i forskningen, kan selv repræsentanten for Enhedslisten ikke have noget imod. Det gør jo, at mængden af midler trods alt akkumuleres, så der bliver forsket noget mere og det bliver mere professionelt og kommer op på et højere niveau. Men det er klart, at man skal vide, hvad det er, man har med at gøre.

Men vi håber da på, at endnu flere private virksomheder vil gå ind i et samspil med universiteterne. For det første vil det betyde, at universiteterne sammen med virksomhederne vil vise et anderledes socialt ansvar, altså løfte det her i fællesskab. Det synes jeg også det er vigtigt at man får involveret virksomhederne i. Og for det andet vil det betyde, at universiteterne vil tænke på en anderledes måde, når de skal til at udnytte de forskningsresultater, der er.

Så vi mener, at jo flere private midler der er, jo bedre.

Formanden:

Fru Christine Antorini som ordfører.

Christine Antorini (SF):

I efteråret bragte TV-Avisen en historie om en epilepsiprofessor, der var sponsoreret af et medicinalfirma, og som i fjernsynet anbefalede dets produkt. Og det var ikke en enestående hi-

storie, for i foråret kunne Politiken dokumentere, at en dansk forsker, der havde udtalt sig stærkt kritisk om nogle engelske forskeres resultater med hensyn til risikoen ved at spise for meget C-vitamin, i virkeligheden var på løningslisten hos medicinalfirmaet Ferrosan, og selv samme firma forhandler C-vitamin i doser langt over, hvad Lægemiddelstyrelsen anbefaler.

Analyseinstituttet for Forskning har påvist, at danskernes tillid til forskere er lige så høj som til politi, domstole og hospitalslæger. Desto mere forstemmende er det, at det er ret svært som kritisk borger eller journalist, at finde ud af, hvilke økonomiske interesser der kan være blandet ind i videnskabeligt arbejde.

I SF synes vi, det er godt, at der er et tæt samarbejde mellem universiteterne og erhvervslivet om forskning, men man må være særlig opmærksom på denne problemstilling, især når der er en erklæret målsætning om at øge de eksterne bevillinger til forskningen. Vi mener, at der ikke må herske tvivl om, hvor pengene til forskningsprojekterne kommer fra, men det kan man også gøre noget ved ret hurtigt.

Som folketingsmedlemmer skal vi hvert år oplyse, hvilke bestyrelser vi sidder i. Det er desværre kun blevet en frivillig ordning, fordi, så vidt jeg ved, de borgerlige partier ikke ønskede, at det skulle være en pligt at oplyse det. Men det har vi jo vedtaget for at give offentligheden mulighed for at tjekke, om vi i virkeligheden arbejder for nogle andre interesser i forbindelse med de bestyrelser, som vi sidder i.

Et lignende princip kunne man uden problemer indføre i forhold til forskningsverden. Forskerne kunne f.eks. hvert år meddele, hvilke forskningsprojekter de deltager i. Det sker nogle steder på frivillig basis, men jeg tror, det er vigtigt, at der kommer ens retningslinjer for alle på det her område.

Det kunne være en oversigt, som kunne administreres af forskningsrådene, og de kunne være offentligt tilgængelige. Det ville give dygtige journalister og borgere en mulighed for tjekke de kilder, de bruger, før et udsagn bringes videre, som om det er den rene videnskabelige sandhed.

Det vil også være oplagt, at videnskabelige tidsskrifter indfører etiske retningslinjer, så det altid bliver oplyst, hvilke sponsorer en forsker har til den forskning, der bliver publiceret. Det sker allerede i dag i nogle videnskabelige tids-